Anna Danielová (1921-1999) byla profesionální úřednicí, absolventkou obchodní akademie v Brně. Pocházela z romského rodu Danielů, měla dva bratry a čtyři sestry. Tak jako všichni její sourozenci, byla žačkou místní obecné školy, a podobně jako její starší bratr Antonín Daniel (1913-1996) i ona vynikala nadprůměrnými školními výsledky. Podpora ze strany rodičů Amálie a Josefa Danielových je patrná u všech jejich dětí, a ačkoli jejich otec, (dlouholetý zaměstnanec Oslavanské tepelné elektrárny,) právě roku 1937 zemřel, pokračovala Anna mezi lety 1937-1941 ve studiu na Státní obchodní akademii v Brně. Při studiu na této střední škole se mimo jiné učila francouzsky, a pokračovala v němčině – z obou těchto jazyků také maturovala. Úspěšně své středoškolské studium završila na jaře 1941. Následně byla v rámci totálního nasazení zaměstnána v brněnském závodě Dania, ale po válce dosáhla plnohodnotného pracovního uplatnění ve státní správě – nejprve na Zemském národním výboru v Brně, a návazně na Krajském národním výboru Brně.

Anna Danielová byla moderní aktivní žena - v květnu roku 1968 ji můžeme sledovat jako jednu ze zakládajících Přípravný výbor Svazu Cikánů-Romů na pracovní poradě aktivu, který se konal na Krajském národním výboru Brno. V nově vzniklém Svazu Cikánů-Romů posléze patřila po celou dobu jeho existence (1969-1973) mezi jeho kmenové zaměstnance. Nejvýrazněji se podílela na sociální práci, spojené jednak s úsilím o dokumentaci a odškodnění obětí druhé světové války – tedy v té době především romských seniorů (přeživších vězňů koncentračních táborů), dále také na práci napříč generacemi romských žen.

Po zániku Svazu Romů byla zaměstnána na Odboru školství Národního výboru Brno. Stáří prožila v rodných Oslavanech, kde je také pochována v rodinné hrobce.